Anul IV. Nrul 33 Prețul unui exemplar 3 Lei Timișoara 28 Sept. 1930

Svastica Banatului

ORGAN SĂPTĂMÂNAL AL LIGII APĂRĂRII NAȚIONALE CREȘTINE

De sub presidenția D-lui A. C. CUZA.

ABONAMENTUL PE UN AN:
Pentru plugari și muncitori Lei 160 | Pentru bănci și fabrici . . Lei 500
Pentru intelectuali . . . . „ 250 | Abonament de sprijin . . . „ 1000
Jugoslavia 260 Dinari | America 4 Dolari

Director-proprietar: ALEXANDRU ȚIERANU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: TIMIȘOARA I., Str. M. Eminescu Nr. 5.

Neam și rassă.

De Adolf Hitler*)

Sunt adevăruri atât de luminoase, atât de clare, cari tocmai din acest motiv nu sunt văzute de oamenii de rând, sau nu sunt recunoscute de acei, cari trec orbiți pe lângă ele și sunt extraordinar de mirați, când cineva le descopere ceva, ce fiecare ar trebui să cunoască.

Astfel se plimbă oameni în grădina Naturei, închipuindu-și că știu și cunosc totul și totuși trec — cu puține excepții — orbi, pe lângă un principiu de o importanță și o proeminență capitală: violarea tuturor speciilor de viețuitoare din lume.

La examinarea superficială a principiului, ne cade vecinic sub ochi nenumăratele forme a voinței de trai în Natură și formarea mărginită în reproducere în cadrele proprii speciei.

Fiecare animal se împărechează cu semenul său: șoarec cu șoarec, vrabie cu vrabie, lup cu lup, șobolan cu șobolan, câine cu câine, etc.

Numai cauze extraordinare sunt în stare să schimbe aceasta formă de înmulțire. Aceste cauze sunt în primul rând captivitatea, precum și alte imposibilități de a se împărechia în propria lor specie. Dar atunci Natura începe a se împotrivi cu toate mijloacele sale și protestul ei vizibil se manifestă prin imposibilitatea de înmulțire a bastarzilor — corciturilor — între dânșii, sau reduce posibilitatea de reproducere a urmașilor, însă în cele mai multe cazuri, răpește puterea de rezistență față de morburi și atacuri dușmane.

Este foarte natural: Din încrucișarea celor două ființe neegale, produsul va fi mijlociu, între mărimea ambilor părinți.

Va să zică: tânărul va fi mai înalt, decât acel dintre părinți, care este de o rasă inferioară, dar va fi mai mic decât acel de o rasă superioară.

In consecință, în lupta contra celui superior, — mai târziu — va fi înfrânt.

Asemenea încrucișări contrazic peste tot voința Naturei, căci ea dorește perfecționarea vieții.

Pentru acest lucru, premisa nu zace în legământul celui mai înalt cu cel mai slab, ci în victoria finală a primului. Cel mai tare trebue să stăpânească și să se contopească cu cel mai slab și astfel își sucrifică înălțimea. Numai slăbănogul născut va putea afla aceasta de îngrozitor, tocmai de aceea el este un om slab și mărginit, căci dacă nu ar domina aceasta lege, ar fi imposibil de imaginat ori ce proces de perfecționare a organelor viețuitoare.

Urmarea acestui instinct ce se manifestă pretutindeni în Natură pentru curățenia rasei, este nu numai o îngrădire puternică a fiecărei rese față de celelalte, ci deasemenea și felul lor comun de a fi — în sine însuși —

Vulpea întotdeauna este vulpe, gâsca, gâscă, tigru, tigru, etc., și deosebirea poate fi cel mult în diferență de putere, inteligență, perseverență etc.

Insă nici când nu se află vre'o vulpe care să aibă o atitudine umană față de-o gâscă, precum nu se poate să fie vre'o pisică care să se apropie cu prietinie de șoareci.

De aici rezultă o luptă între ele mai mult din foame sau din dragoste decât din antipatie.

In ambele cazuri natura face pe spectatorul mulțumit.

Lupta pentru pâinea zilnică, înfrânge pe toți cei slabi, bolnavi și nehotărâți, până când lupta bărbatului pentru femee; numai celui mai sănătos îi dă dreptul și posibilitatea de reproducere. Insă în totdeauna lupta este un mijloc pentru prosperarea sănătății și puterii de rezistență a speciei, aceasta este cauza perfecționării sale.

Dacă procedeul ar fi altul, orice proces de perfecționare sau desvoltare ar înceta și s'ar întâmpla tocmai contrariul. Căci având în vedere majoritatea numerică a inferiorilor față de superiori și dacă posibilitatea de viață și reproducere ar fi egală, atunci cel inferior s'ar înmulți așa de repede încât în scurt timp superiorii ar fi dați la o parte. Deci avem nevoie de un corectiv pentru a proteja rasa cea mai bună.

Aceasta o face și Natura când pune inferiorilor cele mai grele condițiuni de trai, prin aceasta li se reduce numărul, iar restul este selecționat, după putere și sănătate, în vederea reproducerii.

Pe cât de puțin, un inferior, dorește o împărechere, cu un superior, cu atât mai puțin dorește o rasă superioară, contopirea sa cu o rasă inferioară; căci atunci s'ar nimici cu o singură lovitură, toată munca lor de perfecționare depusă secole dearândul.

Experiențele istorice ne dă în această chestiune numeroase exemple. Ea arată cu o exactitate înspăimântătoare, că la fiecare amestecare de sânge între arieni și rasă inferioară; rezultatul este nimicirea purtătorului de cultură.

America de Nord a cărei locuitori se compun în majoritatea lor, din elemente de rasă germanică și cari s'au amestecat foarte puțin cu popoare inferioare lor, — cu atât mai puțin colorate — arată o poporație cu o cultură mult mai superioară ca cea din America centrală și sudică, unde imigrații în majoritate de origină latină s'au amestecat în proporție prea mare cu populația autochtonă.

Chiar din acest singur exemplu se poate constata clar și precis efectul încrucișării raselor.

Rasa germanică rămasă curată și neamestecată în America de Nord este stăpânitorul ei și ea o va stăpâni tot timpul cât nu

(Continuare în pag. 2-a).

*) Șeful organizațiilor antisemite din Germania (care a obținut la ultimele alegeri $6^1/_2$ milioane voturi). Din „Illustrierter Beobachter", din Sept. 1930. Traducere de *A.*

Nu avem pâine!

In una din zilele trecute o femeie foarte modest îmbrăcată, curată, cu înfățișare tristă și cu privirea revoltată se ținea la București după o elegantă, parfumată, înrujită la față și buze, cu privire dornică și lacomă după bani și cu mers comod. Cerea insistent să i se dea un ban, pentru o bucată de pâine. Nu mâncase nimic toată ziua, așteptând la minister de săptămâni de zile aprobarea unei zdrențe de hârtie prin care cerea să i se achite mizerabila sumă de 350 de lei pensie lunară, ca văduvă de războiu, în provincie de unde era ne mai plătindu-i-se pensia de luni de zile, spunând că unul din funcționari o șicaniza din motive de refuz la dorințele-i imorale. Toate aceste le spunea cu glas tremurător de foame.

La un moment dat eleganta se oprise zicând: Ști că mă plictisești?!... Ce pot eu să-ți fac?!... Apoi după o mică pauză, examinând-o: Ești încă tânără și destul de frumoșică,... vinde-te,... cum și eu mă vând!... Așa e viața azi, mai zise eleganta lăsând apoi pe femeia necăjită buimăcită, traversând strada.

Această întâmplare, la care asistasem fără voia mea, mă determinase a întra în vorbă cu femeia nenorocită, mai ales că eleganta îmi era cunoscută ca zisă slujbașă la o instituție a statului. O slujbă dintre acele ce toată ziua nu face altceva decât curățându-și unghiile, văpsându-și fața și buzele cu ruj și contemplându-se toată vremea în oglindă trăgând cu ochiul din când în când și zâmbind superiorului, și la adică și altor cu treburi pe acolo, mânâncă pâinea din gura a sute de femei cinstite și ocupă locul a altor sute de licențiați și licențiate, ce aleargă după o bucată de pâine, de luni de zile.

Nu avem pâine acasă Domnule,... eu și copiii mei, îmi spunea femeia, pentrucă dl Maniu și oamenii d-sale dau banii pentru asemenea femei angajându-le ca zise slujbașe în loc de a ne da dreptul nostru de pensie mizerabilă după moartea soților noștri pe câmpul de luptă, pe baza căreia dumnealor au ajuns la putere. Iată cine sunt frații noștri ardeleni pentru care noi ne-am jertfit scăpându-i de unguri, mai adăogase femeia necăjită și foarte revoltată. Ai auzit cum îmi spunea această mizerabilă, care mânâncă pâinea din gura mea și a copiilor mei, îmi spusese în plină stradă să mă vând?! Ei, cum să mă vând?! Toată viața mea am fost cinstită, nici odată nu m'am gândit să-mi vând corpul pentru o zdreanță de haină.

Toți străinii și străinele trăiesc în cea mai ușoară și comodă viață, pecând noi romîncele nu mai putem trage nici pe dracul de coadă. Toate aceste numai decând e Maniu la putere, omul vândut străinilor și cu corpul și cu sufletul, cum bine știu faptul acesta azi și copiii de școală.

Scriu aceste rânduri pentru dl. Maniu, confirmând cuvânt cu cuvânt spusele femeiei nenorocite și cerând imediata îndepărtare din slujba statului a tuturor femeilor trântore și imorale încheiu, strigând:

„Să-ți fie rușine D-le Maniu"!

Romulus Damian.

*

Nota Redacției. La cele de mai sus, adaug:

Cei dela putere, să aibe cel puțin atâta omenie cât are cel din urmă bețiv din lume, anume:

Să-și plătească drăguțele din punga proprie, **nu din banii statului.**

Sute de milioane ar cruța lunar statul, dacă s'ar elimina toate amantele „domnilor mari", din funcțiile de stat, ce le ocupă în mod rușinos și imoral, fără să facă nici un lucru de folos statului.

Astăzi trăim în epoca curvelor!!!

Rușine, dar adevărat.

A. Țieranu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

(Urmare din pag I-a).

va cădea în păcatul murdăriei sângelui său.

Rezultatul încrucişării raselor în general, este următorul:

a) Nivelul rasei superioare scade

b) Regres corporal şi spiritual şi prin aceasta, începutul unei degenărări lentă dar sigură.

A provoca o asemenea desvoltare nu este altceva de cât un mare păcat făcut în contra voinţei Creatorului. Acest fapt se şi pedepseşte ca un păcat.

Când omul încearcă să se răscoale contra legilor de fier ale naturii ajunge în luptă permanentă cu acele principii cărora le datorează propria sa existenţă. Deci trebue să lupte contra naturii, luptă care va avea drept rezultat pentru om propria sa nimicire.

Aici vine obraznica replică jidovească şi răspunsul tot atât de prost al pacifistului modern: *„Omul totuşi învinge natura“*

Milioane pângăresc această prostie jidovească şi îşi închipuie că ei singuri reprezintă pe învingătorii naturei; arma lor se rezumă la aceasta singură idee aşa de mizerabilă încât nimeni nu-şi poate închipui existenţa Universului bazată pe aceasta idee.

Abstrăgând cu totul dela împrejurarea, că omul nu a învins natura nici într'un singur domeniu, ci în cel mai bun caz a reuşit a ridica un mic colţ al imensului şi misteriosului văl care acoperă enormele ei secrete; a descoperi câte un secret sau mister nu înseamnă a inventa, deci nu s'a învins natura, ci numai pe baza cunoştinţei legilor naturale s'a putut ridica până la dominaţia peste celelalte vieţuitoare, cărora le lipseşte aceste cunoştinţe; deci, o idee nu poate fi o presupunere de a învinge omenimea, pentrucă ideea depinde de însăşi existenţa omenirei. Fără oameni nu există idee, ca atare este vecinic condiţionată de prezenţa oamenilor şi legilor cari au condiţionat şi produs aceasta existenţă.

Şi nu numai atât!

Anumite idei sunt lagate de anumiţi oameni. Acest adevăr este în vigoare mai mult la acele idei, cari îşi au origina, nu în lumea ştiinţei positive, ci în lumea sentimentelor; ori cum azi „o chestiune sufletească să poate exprima aşa de frumos şi de clar!..

Toate aceste idei, cari nu au nimic cu logica clară, ci sunt expresii pur sentimentale, excepţii etice, etc., sunt fixate de existenţa oamenilor a căror putere de creaţiune şi imaginaţiune le-a născut. De aceia, este o condiţiune fundamentală existenţa ideii, că rasa şi oamenii ei, trebue să fie menţinuţi.

Cine de exemplu doreşte din tot sufletul, victoria ideii pacifiste în lume, trebue să lupte cu toate mijloacele pentru cucerirea lumei întregi de germani, pentru-că în cazul contrar, prin ultimul german ar putea să dispară şi ultimul pacifist din lume, pentru-că cealaltă lume nu s'a lăsat sedusă de aceasta nebunie nenaturală şi antilogică, ca propriul nostru popor. Trebue să ne decidem de voie sau de nevoie, să facem război, ca să ajungem la pacifism. Atât şi nimic mai mult a dorit Mesia universului american, Wilson, — aşa cred cel puţin panteiştii noştri germani — prin ce şi-a şi ajuns scopul.

De fapt idea pacifistă şi umanitară este foarte bună atunci, când omul superior a dobândit sau cucerit mai înainte lumea, făcându-se stăpânul ei.

Acestei idei îi lipseşte posibilitatea de a fi realizată fără a dăuna aproapelui, iar în caz contrar ea nu va avea nici o valoare practică. Deci mai întâiu trebue să luptăm şi pe urmă să fim pacifişti.

In alt caz omenirea ar trebui să depăşească culmea perfecţiunei sale, însă după cum firea nu este o idee etică oareaare, ci mai mult barbară rezultatul ei ar fi un haos. Mulţi vor râde de aceasta, totuşi planeta noastră milioane de ani a călătorit prin univers fără oameni şi când-va tot aşa îşi va continua drumul, când oamenii vor uita, că existenţa lor superioară, nu o datorează unor ideologi nebuni, ci recunoaşterii şi aplicării necondiţionate a vecinicilor legi naturale.

Tot ce admirăm azi pe lume, ştiinţă, artă, technică, invenţiuni şi altele este creaţiunea numai a puţinor popoare şi poate numai a unei singure rasse. De acestea depinde existenţa culturei întregi. Dacă ele pier, împreună cu dânsele, toate frumuseţile lumii întră în pământ.

Ori cât de mult influenţează solul asupra oamenilor, efectul lui va fi foarte variat, după rasele ce locuiesc pe acest sol.

Un sol mai puţin productiv poate forma un imbold pentru o rassă la o muncă mai intensă, iar la altă rasă va produce o sărăcie amarnică cu toate consecinţele ei. Pentru a reacţiona faţă de influenţele străine la fiecare rassă este de remarcat, dispoziţia internă a speciei.

Ceace provoacă foametea la o rassă, la alta provoacă o muncă titanică.

Toate culturile mari au pierit din lume pentrucă rassa etnică care le-a creiat a murit prin intoxicaţie a sângelui.

La asemenea dispoziţii cauza a fost totdeauna desconsiderarea adevărului că; toate culturile depind de om, — şi nu invers; aşa, că pentru menţinerea unei anumite culturi să recere conservarea omului care a creiat-o. Aceasta conservare este condiţionată de respectarea eternei legi naturale, care pretinde şi dă dreptul la învingere celui superior şi mai tare

Cine vrea să trăiască în lumea aceasta acela trebue să lupte şi cine nu vrea să poarte lupta veşnică acela nu merită să trăiască.

Fie lupta cât de crâncenă, ea trebue dusă! Cu siguranţă, grea este soarta omului care crede că învinge natura şi în fond îşi bate joc de ea. Răspunsul ei este: foamea, lipsa, morbul şi nenorocirea!

Omul care dispreţuieşte sau nu recunoaşte legile rassei, singur îşi distruge unicul noroc ce'l apără. Acesta zădărniceşte marşul triumfal al rassei superioare şi astfel prima condiţie de progres al întregei omeniri. Prin urmare, el se duce, încărcat cu sensibilitatea omenească în lumea dobitoacelor ce nu-şi ştiu să-şi ajute.

Memoriu

relativ la stingerea datoriilor către bănci, bancheri şi cămătari şi prevenirea datoriilor în viitor. Punctul de vedere a muncitorilor creştini de la sate şi oraşe organizaţi în „Obştea ţării“ şi care a fost înaintat Majestăţii Sale Regelui de Colonelul Niculcea I.

Măsuri pentru stingerea datoriilor.

Nu poate fi vorba de plata datoriilor, căci plata după concepţia actuală implică în sine ideia de procent, ceea ce ar fi o imposibilitate să se admită, când procente pentru procente s'au adăugat la capitalurile împrumutate şi cari ating azi cifre fantastice, *peste 120 miliarde lei.* Punând însă chestia *stingerii datoriilor*, atunci ideia de procent este înlăturată. Ideia stingerii datoriilor, nu e nouă, s'a aplicat pe timpul Romanilor. Iuliu Cezar a desfiinţat complect dobânda iar sub Octavian August s'au făcut legi speciale pentru stingerea datoriilor. Keines, marele financiar de azi, preconizează stingerea datoriilor de răsboi prin renunţarea integrală la plata acestor datorii.

Noi cerem stingerea datoriilor plătind capetele dar fără procente.

Pentru a atinge acest scop, fără a leza legile în vigoare, ne servim de următoarele principii recunoscute ca drepte:

1. *Datoriile făcute după răsboi sunt consecinţele resboiului.*

Ele au fost făcute prin împrumuturi la bănci, bancheri şi cămătari, cu scopul de a reface gospodăriile stricate de răsboi şi a face faţă nevoilor economice rezultate după răsboi. Aplicarea acestui principiu e îndreptăţită, căci după cum s'a aplicat după răsboi principiul *„instrumentul de muncă în mâna celui ce munceşte“* şi s'a dat pământul boerilor la ţărani, tot aşa trebue să se aplice şi principiul *„instrumentul de schimb adică banul, la îndemâna muncitorilor“* ca auxiliar al celui de mai sus. După cum s'a plătit pământurile la boeri fără a li se mai plăti arenda, tot aşa se vor plăti capitalurile la bănci, bancheri şi cămătari fără a li se mai plăti arenda acestor capitaluri, adică procentul.

Adică de ce numai foşti proprietari să plătească gloaba răsboiului şi capitaliştii nu?.. E o chestie de echitate şi dreptate socială. căci cel ce datorează azi sunt în marea lor majoritate ţărani, care au făcut răsboiul real, deci s'au dat din plin obolul lor, să-l dee şi capitaliştii azi.

2. *Retroactivitatea.* După cum pământurile boerilor au fost date ţăranilor imediat după răsboi tot aşa şi încetarea plăţii procentelor se va face începând imediat după răsboi. Principiul retroactivităţii trebue prevăzut neapărat în legea de stingerea datoriilor, dacă nu de la război, cel puţin cu 3 ani în urmă, de când criza s'a accentuat şi ar fi o crimă, dacă retroactivitatea legei nu s'ar întinde măcar până la 1 Ianuarie 1929, dată de când dobânzile au crescut vertiginos, luând datornicului bucăţica de la gură.

3. *Timpul necesar refacerii.* Spre a se putea face faţă plăţii capitalului se cere un răgaz, să mai răsufle bietul datornic şi în care timp să se refacă. S'a admis băncilor, bancherilor şi cămătarilor *concordatul preventiv,* principiu pus în aplicare la noi, de ce nu s'ar aplica acest principiu şi pentru plata datoriilor ţărănimei şi a tuturor datornicilor, către bănci, bancheri şi cămătari. Adică de ce ei ca paraziţi să fie favorizaţi, iar păturii productive să nu i se aplice acelaşi principiu?

Pământurile luate de la boeri şi date ţăranilor se plătesc în 25 ani. Noi nu cerem 25 ani ca să plătim datoriile. cerem numai 3 ani şi mai cerem să ne lase un răgaz de 3 ani şi apoi să plătim capitalurile împrumutate în care timp noi ne preparăm pentru plată. In felul acesta dăm datornicului posibilitatea de aşi reface gospodăria şi de a se chivernisi pentru plata capitalului. In nici un caz răgazul nu va fi mai mic de 3 ani, căci în acest timp omul îşi creşte 2 viţei pe cari făcându-i boi şi vânzându-i după 3 ani, plăteşte prima rată a datorii *din câştig,* nu-şi atacă capitalul, nu-şi vinde gospodăria ca să plătească, şi asta-i de seamă lucru pe care politicianii nu-l înţeleg. Tot aşa anul al 2 lea, omul creşte câte-va mieluşele şi anul al 3-lea la fel câţiva şi îşi plăteşte astfel datoria pe nesimţite din câştig. Dacă nu-i dăm acest timp de răgaz, el nu va putea plăti şi procentele; se vor aduna mereu la capital sau în cel mai fericit caz se vor plăti ele, dar capitalul va rămâne şi atunci ne vom transforma în robi pe vecie a cămătarilor.

4. *Plata capitalului în rate anuale.* Numărul ratelor anuale pentru plata capitalurilor împrumutate nu va fi mai mic de 3, pentru motivul arătat mai sus, spre a nu forţa pe datorie să-şi vândă averea productivă şi astfel să-şi strice din nou gospodăria refăcută cu atâta greutate, spre a-şi putea plăti datoria într'un singur an, deci: *plata datoriilor către bănci, bancheri şi cămătari să se facă începând peste 3 ani şi în 3 rate anuale, fără procente.*

5. *Principiul plăţii în natură.* Dacă datornicul voeşte să plătească în natură integral sau în parte şi imediat capitalul stabilit prin legea stingerii datoriilor şi după principiile de mai sus, poate să o facă, băncile, bancherii şi cămătarii să fie obligaţi a primi plata în natură, indicată de datorie (pământ, case păduri, vii etc.) căci a nu voi să primească plată în natură, însamnă că averile reale sunt desconsiderate de ei, cea ce e un nonsens şi un prejudiciu adus producătorului şi posesorului de averi reale. In acest caz preţul vânzării va fi cel de azi, care nici într'un caz nu va fi inferior preţului din 1925 In felul acesta scapă datornicul imediat, după principiul popular *„tae poala şi fugi“.*

Dacă nu se admit principiile de la 3 şi 4 ceeace ar fi foarte rău, să se admită negreşit principiul de la Nr. 3. *nemodificat.* Admiţându-se 3 şi 4, să se admită neapărat şi 5, pentru complectare.

Dacă se admite numai principiul de la 5, fără 3 şi 4, datornicii îşi înstrăinează o parte din avere şi pământurile, ceeace ar fi contrar principiului exproprierii deci *nimerit şi bun va fi când se vor admite toate cele 5 principii de mai sus.*

Colonel în Rezervă
I NICULCEA,
inginer agronom, fost conferenţiar universitar, azi în închisoarea din Cernăuţi.

Comunicat. Organizaţiile L. A. N. C., care au drapele reglementare. în vederea Incoronării, sunt rugate a depune urgent drapelele la sediul regionalei: Timişoara I. str. Eminescu No. 5, unde se vor păstra cu îngrijire.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Din tragedia românilor din Banatul-Sârbesc.

Au fost dese conferinţele româno-sârbe referitoare la chestia şcolară-bisericească a Românilor din Banatul Jugoslav. Regretăm că nu le-am însemnat dela început pe răboj, am avea în faţa noastră o statistică interesantă a incapacităţii „experţilor“ noştri, în chestiunea care ne este scumpă. De mai bine de *zece ani*, se tot întrunesc şi *niciodată* nu s'a ajuns la vr'un rezultat. Cel puţin noi bănăţenii de pe ambele părţi ale stăvilarului nenatural nu vedem nici un rezultat! Procesele verbale ale tuturor conferinţelor, s'au încheiat cu acelaş trist refren: „rezoluţia la data viitoare“. Şi nimic nu e mai istovitor decât să trăieşti din speranţe. Speranţa a fost timp de mai bine de un deceniu viaţa Românilor jugoslaveni, căci încrederea în fraţii lor liberi şi-au pierdut-o dela început. Credeau bieţii de ei la o revenire de sentimente mai bune, dar minunea nu s'a întâmplat.

O astfel de dezinteresare faţă de treburile cele mai arzătoare ale fraţilor subjugaţi, e mai mult ca revoltătoare. Puţini, foarte puţini sunt cei pe cari îi mai atinge strigătul lor de disperare, — daţi uitării ei sunt sortiţi la soartea Românilor timoceni.

La Vârşeţ apare de vr'o 4 ani şi un ziar cu slovă românească. E cunoscută greutatea cu care se susţin şi aici la noi ziarele ce n'au fericirea de a fi guvernamentale. Ziarul *„Nădejdea“* al Românilor jugoslaveni de abea răsuflă. Şi unde mai mult ca acolo e nevoie de susţinerea unei lumini, chiar de modestia unui opaiţ? Căci „Nădejdea“ ţine azi acolo locul de biserică şi şcoală.

Un ziar din Bucureşti — *„Curentul“* — a deschis anul trecut o listă de subscripţie, în urma unui apel sfâşâietor al „Nădejdei“. Ni-e şi ruşine să scriem cât s'aadunat...

Anul trecut mărcovicenii T. Ureche şi D. Tăroată au fost pedepsiţi cu 100 Dinari şi 15 zile închisoare, pentrucă şi-au trimis copiii la studii în România. „Desemenea, mulţi alţii — al căror nume ne scapă — au suferit aceeaşi pedeapsă, cu toate că băeţii *aveau autorizaţia* de continuare a studiilor“ încheie „Nădejdea“ tristul răvaş. Şi numai biet Român săracul ştie cu cât greu se câştigă autorizaţie, fiindcă din 1928 începând este ordinaţiune specială că facerea studiilor în România este interzisă, deoarece sunt şcoale tot aşa de bune şi'n regatul S. H. S.

Acelaş calvar fără sfârşit a reînceput şi'n acest an de nepotolită ură sârbească.

In comunele *Doloave*, *Mramorac*, *Deliblata*, Sârbii au promis că dau pământ — din cel al „dobrovoleaţilor“ (voluntarilor) — celor ce trec la biserica sârbească. Numeroase familii — în special din rândul celor sărace — *şi-au părăsit legea şi neamul, trecând la ademenitori*. Un Cucernic Părinte refuzând unui astfel de nemernic învoirea sa, a fost pârît la „macialnic“ (primpretor) şi în urmă a fost silit să dea actele necesare, ba a fost ameninţat că de se va mai întâmpla şi în viitor un astfel de lucru, va fi dat afară peste graniţă.

Oh, dar noi nu condamnăm nici decum aceste turme rătăcite, ignorante şi inconştiente ce se lapădă de legea moş-strămoşilor lor... La noi în ţara liberă, oameni culţi, îşi vând pentru şi mai puţin sufletele oricărui duşman al ţării, care le întinde mâna plină. Dar ne apasă grija, că stratul românesc cu astfel de procedeie şi momeli, în curând va fi mistuit.

Cunosc toate aceste lucruri Domnii ce fac parte din comisii? Nu simt nici o remuşcare de conştiinţă la auzirea acestor fără de legi strigătoare la cer? Sunt abonaţi la ziarul „Nădejdea“, sau ştiu măcar de existenţa lui? Au contribuit ei *cu un leu*, la lista de subscripţie a „Curentului“. Câţi dintre ei au fost *„băgic“* vorba unui venerabil şi inimos Român din Banatul jugoslav?

Iată atâtea întrebări ce le punem şi la cari nu ne va da nimeni nici un răspuns. Răspundem deci noi, fără cea mai mică frică de a fi desminţiţi: **nu,** *n'au făcut nimic aceşti domni pentru fraţii noştri, dar nu şi ai lor*.

Ne povestea cineva că prin 1920, Sârbii ne cereau *„Clisura“* noastră, venind cu fel de fel de năsbâtii, pentru a ne putea lua şi acest pământ. După multe târgueli, un domn dela Bucureşti — membru şi el în comisie — întrerupe în româneşte pe preşedintele comisiunei noastre, spunând: *„Ce ne mai ţigănim atât pentru un* **„sat“ ca Clisura?** *Să li-l dăm lor!“* Vedeţi ce oameni cu pregătiri *„înalte“* au în mâinile lor neghioabe cârmuirea afacerilor noastre interne şi externe...

Aceşti flueră-vânt mânâncă o bună parte a bugetului nostru! Impozitele Banatului mănos îşi au contribuţia lor grea în această balanţă a ţării şi ele cer ca interesele bănăţene să fie altfel apărate!

* * *

In viaţa oamenilor simplii, era obiceiul, să nu se răsplătească decât serviciile făcute. Indepărtate vremuri... Din paginile istoriei putem desprinde un exemplu de mare mărinimie creştinească. Zice slova cea bătrână că cu ocazia zidirii Mânăstirii Argeşului, Neagoe Vodă în deplin acord cu divanul a pus dări mari pe popor. Starea economică era grea, căci răsboalele erau dese. Atunci *Doamna Despina*, soţia lui Neagoe-Vodă şi-a adunat toate podoabele sale scumpe şi dându-le Domnitorului, îi zise lăcrămând: *„Decât blestemul poporului nedreptăţit, mai bine lipsa mea de acestea“*. (Fără să vreau, vorbind de „impozite“, „Mânăstire“, gândul îmi alunecă la monumentala biserică închisă a Românilor din *Deliblata...)* Dar acela a fost, gest de Domniţă cu suflet nobil.

Epoca „minunilor“ de acest fel a trecut de mult... Cine ştie, dacă am trăi şi noi în ea, am vedea pe Românii de bine ce n'au făcut nici o ispravă în comisiile româno-sârbe, că, printr'un simţ de echitate ar lua *eroica* hotărîre de a da diurnele *unei singure conferinţe* „Nădejdei“. Numai atât şi făceau *„ceva“* pentru cauza românească...

Dar epoca noastră e alta! Amiralul japonez Tacarabé la ultima conferinţă navală dela Londra, n'a fost destul de dibaciu să impună punctul de vedere japonez, cauzând astfel pierderi patriei sale. Intors acasă, în port îl aşteptau delegaţii unei ligi patriotice, cari i-a înmânat un cuţit, cu care să-şi facă „hara-kiri“ (să-şi spintece burta). Fericiţi sunt japonezii că strămoşii lor le-au lăsat aşa de minunate mijloace pentru pedepsirea trădătorilor. La noi, orice reacţionare de acest fel, este considerată de „procedeu balcanic“, de aceea şi *ticăloşenia stă cu toate rangurile sociale la masă.* Să luăm exemplu dela minunata Japonie, unde Cultul Patriei, este suprema onoare!

Aşa se vede, că până nu se va găsi o mână — ziceţi-i „criminală“, „asiatică“, „mântuitoare“ sau cum vreţi — *ca să pedepsească aspru pe cei ce de 12 ani tânjenesc afacerea şcolară-bisericească a Românilor jugoslaveni, ea nu va fi rezolvată“.* **G. Obs.**

Pentru d-l Ministru al Justiţiei.

Are cunoştinţă Domnul Ministru că în fruntaşa comună Nădlac (17.000 locuitori) din jud. Arad există un substitut de notar public, care face ruşine acestui corp de funcţionari ai Statului.

Ştie D-sa că Aurel Petrovici (substitutul în chestiune) are vârsta de 83 de ani, etate la care aceşti funcţionari sunt de mult la pensie;

că este un incapabil şi un maniac;

că înşală în modul cel mai neruşinat pe cetăţenii comunelor cari sunt în zona sa de *„operaţii“* percepând de 2 (două) ori una şi aceeaşi taxă;

că acest Aurel Petrovici aproape că nu mai ştie să-şi iscălească nici numele;

că a intrat în etatea copilăriei (asta o spunem din indulgenţă) şi de mult timp nu mai este capabil de cât de a primi bani;

că este amestecat în dezastrul Băncii Nădlăcana graţie inconştienţei sale.

Şi mai are cunoştinţă E. S.;

că practicant în acest birou notarial public este avocatul Buina, care a împuşcat portretul Voevodului principe moştenitor Mihai, acum câţi-va ani când A. S. era rege al tuturor Românilor.

Rugăm atât pe Dl Ministru de justiţie cât şi forurile competente a face o anchetă urgentă şi a pune in disponibilitate pe aceşti *„cinstiţi şi patriotici funcţionari ai Statului“* căci spiritele fiind agitate, cetăţenii şi-ar putea face singuri dreptate şi în cazul acesta nu ştiu dacă Aurel Petrovici ar mai putea sări prin fereastră? **A.**

Dela prieteni

Mergând cu trenul.

Iubite prietene,

Neam despărţit !...

Tu ai rămas acasă; iar eu am plecat cu trenul.

Ai călătorit şi tu cu trenul pe calea ferată, — nu-i aşa? — şi poate că ai văzut multe lucruri, dar nu ţi-le mai aduci aminte.

In legănatul trenului şi duruitul roţilor eu le-am notat pe toate într'un caet. Dar să-ţi povestesc ce-am văzut şi ce-am păţit mergând cu trenul...

Căile ferate au început să „înflorească“, — cel puţin aşa caută pe dinafară. Se „lucrează“ acolo mult. Echipe întregi de lucrători, cu cămeşile albe de cânepă, ude de sudoare, arşi de soare, bat din zori şi până'n seară cu târnacoapele să „dreagă“ calea, să poată trece trenul.

Intr'o parte şi'n alta a căii se văd traversele putrede scoase afară şi lângă ele altele intrate în putrefacţie, menite să înlocuiască pe primele.

Din cincizeci în cincizeci de stâlpi de telegraf, o altă echipă. Toţi lucrează, dar lucrul lor pare că nu mai are sfârşit.

Din toamnă până în celalaltă toamnă ei înlocuesc într'una traversele şi tot înlocuite nu sunt.

Cauza! ţi-am spus-o: se scoate un putregai ca să se înlocuiască cu altul.

Asta n'ar fi nimic, căci, cum vezi, se „numeşte“; dar fiorii aceia ce-i simţi când fluieră maşina că se apropie de gară, — nu i'ai simţit niciodată?

Simţi ceva, care te face să te scoli de pe bancă, să deschizi fereastra şi să pui mâna pe bagaj.

Deraerile din ultimul timp a băgat groaza în toţi şi de, omul trebuie să se îngrijească, altfel trece'n lumea drepţilor.

E destul să intre trenul cu o viteză mai mare în gară, că a şi deraiat; dar să-ţi spun şi dece: Traversele sunt putrede, nu pot suporta greutatea maşinei şi a vagoanelor. Şina se afundă în ea şi din această cauză se deplasează dela locul ei. Roata a intrat între ac şi şină, pe alături cu calea şi ajunge pe pământ.

Deraerea e gata. Maşina răsturnată, vagoanele sfărmate peste ea, mâini rupte, picioare rupte capete sparte... o jale.

Pentru aceste cazuri există şi „ţapi ispăşitori„: acarul şi impiegatul, că aşa stă scris la carte. Cineva trebuie să ispăşească vina neglijenţei şi nepriceperei celor mari dela conducere.

„Expertul“ şi „priceputul“ conducător al căilor ferate române, Stan Vidrighin, întrebat asupra acestor deraeri, a spus: *deraerile nu sunt decât „simtomele unui morb universalmente „recunoscut“, la noi şi aiurea.*

La noi e cu atât mai legitim cu cât avem mai frecvente deraeri morale, sociale, economice şi politice. Trăim doar în epoca deraerilor şi nu se mai sperie nimeni. Cursul vieţii este tot o deraere — cum s'ar zice — un mers alături cu drumul.

Chiar şi situaţia d-lui Vidrighin, cu cele 4 milioane în buzunar, e tot o deraere dela normele morale ale unei bune gospodării, — aşa zice toată lumea.

Aşa-i lumea asta, ingrată, nu vrea să recunoască nici unul din meritele specialistului Vidrighin.

Prea e pretenţioasă lumea. Pentru cel mai mic lucru — protestează! Şi cu ochii pe Vidrighin, ca şi când el ar putea face ceva şi nu vrea. Face şi el ce poate şi cât poate, — un miliard dificit într'un an şi jumătate.

Am ajuns la destinaţie. Trenul s'a oprit cu o zguduitură puternică. Şi să mă crezi că am simţit-o bine. Era gata să-mi sfarâm scofârlia de peretele vagonului.

Pe peron nu vezi nici un om, în schimb e foarte frumos. Sunt numai straturi de flori. Gara e iarăş văruită proaspăt pe dinafară. Dar să vezi ce-am păţit:

Am întrat în biroul de mişcare să-mi vizez biletul. Impiegatul, prea ocupat, săcâit de toţi în toate părţile, mi-arată un scaun. Am înţeles că trebue să aştept puţin. M'am executat şi m'am aşezat pe scaun, dar neprevăzătorul-.. impiegat, a uitat să-mi spună, că... deodată m'am văzut lungit cu spatele pe podea şi cu picioarele'n sus.

Scaonul avea numai trei picioare.

Răzând, nu fără oarecare ironie, impiegatul îmi spune: pardon... mai bine aşa domnule, că altfel luai şi-o amintire!

Mirat l-am întrebat: ceee?!

O ploşniţă — a fost răspunsul, scurt şi îndesat

Slavă Domnului că am scăpat şi de asta. Mi-am luat bagajul şi-am plecat; dar gândul meu era tot la calea ferată. Gândindu-mă aşa mi-am zis: Să avem răbdare. Marile probleme ceferiste nu se rezolvă aşa cu una cu două. Odată — va fi cu siguranţă bine. Numai că, pe vremea aceia, d. Vidrighin nu va mai fi director general şi nici actualul public nu va mai călători cu trenul. Lumea se gândeşte la avion.

Până atunci, iubite prietene, să mergem cu ce-a mers moşul; cu carul cu boi.

E mai sigur şi mai rapid ca trenul.

Al tău

Vântură Ţară.

Să râdem sau să plângem?

Noi massa absolvenţilor şcoalelor de agricultură, am ajuns timpuri grele de trăit. Existam până acum în speranţă, uitaţi de acei ce au fost chemaţi la cârma ţării, aleşi de noi şi de părinţii noştri, pentru a conduce destinele tuturora, iar azi dacă s'au văzut la locul lor au uitat de acei din mijlocul cărora au plecat.

Deci am ajuns să zicem că:
„Celce naşte 'n sărăcie şi bogat ajunge 'n urmă
Nu mai ştie de săracii ce-l aveau cu ei în turmă".

Tocmai aşa am ajuns şi noi!

Nu zic, toate breslele vor duce-o rău. Cauza? Partidele politice care ne-au dus la dezastru. Dar noi prea ne sbatem în mizerie şi mai ales noi, când ţara noastră este o ţară agricolă şi fiecare dintre noi ar trebui să-şi găsească o ocupaţie pentru ca să ajutăm cât de puţin la propăşirea agriculturii (care se găseşte în dezastru). Nu ca azi, când cea mai mare parte ne găsim foarte departe de meseria noastră, mulţi lucrând prin fabrici ca zileri iar foarte mulţi pe drumuri, fără nici un folos, fără nici un viitor, fără a aduce vre-un folos agriculturii ţării noastre.

Noi care ar trebui să fim chemaţi pentru a ajuta la progresul agriculturei, suntem îndepărtaţi, iar alţi străini de această meserie intră în locul nostru, iar cei aleşi cu votul nostru şi al părinţilor noştri nu văd aceste lucruri sau chiar dacă le văd, nimic nu le pasă. (Ce să-i faci? Partizanii trebuie plasaţi şi alt mijloc nu e). Iar pe noi ne lasă să apucăm băţul pribegiei în ţara noastră agricolă şi pe pământul nostru frământat cu sânge şi odată cu noi lasă în voia soartei şi destinele ţării.

Dl Mihalache, actualul Ministru al agriculturii şi domeniilor crede că progresul agriculturii se poate face fără noi, numai prin scrisorile ce le dă dânsul către ţărani în diferite ziare, fără nici un folos? Nu! Şi noi trebuie să dăm o mână de ajutor.

Deci întreb pe Dl Ministru? Ce şcoală a învăţat dânsul de ştie povăţui pe ţărani aşa de bine?... Şi crede că agricultura se face prin scrisori, întocmai cum s'ar învăţa diferite cursuri tehnice prin corespondenţă. Probabil că Dl Ministru ca specialist în agricultură — o va crede şi pe aceasta.

Dar cei care nu ştiu carte (căci din nefericire în ţara noastră nu prea ştiu toţi ţăranii carte) ce fac cu scrisorile Dumnealui? Sau poate crede că am ajuns în epoca scrisorilor. Nu! în ţara noastră nu se poate face agricultura prin scrisori, deoarece nu toţi ţăranii ştiu carte sau chiar dacă ştiu nu citesc toţi ziare şi el este învăţat că ce a moştenit dela strămoşi aşa face şi numai ceace vede că e bun la altul imitează, căci este învăţat să imiteze şi dacă reuşeşte atunci deabia se lepădă de vechile lui obiceiuri.

Atunci care e soluţia?. Nimic alta, decât plasarea noastră în toate părţile ţării, dându-ne pământuri sau service prin ajutorul cărora să ne putem câştiga existenţa zilnică în mod onorabil şi cinstit şi pentru a ajuta cu un ceas mai devreme la scoaterea agriculturii din haosul în care se află.

Dacă aş întreba pe un oarecare „domn" ales cu votul nostru şi al părinţilor noştri, care anume este rostul meu ca absolvent al şcoalei de agricultură în ţară agricolă, desigur, răspunsul mi-ar fi clar şi fără întârziere, că rostul meu e să fiu plugar luminat şi specialist în diferite înteprinderi agricole de stat sau particulare.

Dar ce credeţi iubiţi cititori căci nu am fi mulţumiţi cu acest titlu dacă ni l-ar da? Dar din păcate, pământurile şi serviciile se dau la alţi străini de această meserie şi care pot să umple buzunarele celor în drept să dea, iar pe noi sărmani ne lasă să trăim în neagra mizerie a zilelor de azi, nebăgându-ne în seamă acei ce odinioară erau fraţi cu noi, când veniau la noi sau la părinţii noştri să le dăm votul spre a se urca acolo unde sunt azi, ca la urmă să-şi uite de noi.

Deci rugăm pe D-l Ministru să-şi întoarcă faţa către noi cel puţin câteva minute şi să facă să ne scoată din mizeria în care ne aflăm înainte de a ne ajunge cuţitul bine la os şi să-şi aducă aminte de promisiunile ce le dădea înainte de a ajunge acolo unde este azi şi să arate că este vrednic de postul ce i-l'au încredinţat.

Deci fraţilor colegi absolvenţi din toate unghiurile ţării de voiţi să scăpăm de această urgie şi mizerie ce s'a abătut asupra noastră şi a ţării întregi, nu mai staţi pe gânduri şi lăsaţi la o parte partidele politice şi fugiţi de ele ca de cea mai spurcată fiară sălbatică şi veniţi de grabă şi uniţi-vă sub steagurile cu semnul „Svastica" semnul mântuirii al L. A. N. C. de sub conducerea marelui apostol şi patriot A. C. Cuza (bătrân la vedere, dar tânăr la suflet şi ne întrecut la luptă), singura luptă pentru interesele întregei naţiuni şi pentru binele nostru.

Grăbiţi-vă până nu-i târziu şi strigaţi cu toţi din toate puterile.

Să vină cuziştii!!!

Jos cu spurcatele partide politice.

Maliu Bogoe.

Informaţiuni.

Adunare grănicerească. Preotul Tătucu a convocat pe ziua de 24 Septemvrie c., ora 10 la Iablaniţa, o adunare a grănicerilor, în care să se desbată chestiunile importante ce privesc pe grăniceri.

La Iablaniţa se va fixa atitudinea ce urmează s-o accepte la Adunarea Generală, din 25 Sept. la Caransebeş.

Inscrierile la Facultatea de Drept din Oradea vor avea loc între 1 şi 10 Octomvrie a. c.

Examenele fundamentale şi de licenţă se vor ţinea dela 20 Octomvrie la 5 Noemvrie; înscrierile la aceste examene se vor face între 1 şi 15 Octomvrie a. c.

Cercul Academic Bănăţean aduce la cunoştinţă generală că pentru întrările în Căminul Studenţesc din Bucureşti pe anul 1930—31 pe lângă faptul că petiţionarii trebue să facă parte din Cerc înscriindu-se în prealabil, mai sunt necesare următoarele acte:

1 Petiţie pentru intrarea în Cămin;

2. Certificat de starea materială vizat de Ad-ţia Financiară respectivă;

3. Certificat de studii (Copie de pe diplomă şi adeverinţă de la Facultate)

4. Obligaţia exclusivă a Părinţilor de a plăti taxele la timp;

5. Certificat medical.

Cererile însoţite de acte se vor înainta până cel mai târziu la 18 Octomvrie a. c. pe adresa Cercul Academic Bănăţean Bucureşti. III. Str. G. D Pallade No. 56—58.

Taxa anuală este de 3600 lei plătibilă în trei rate. Prima rată de 1200 lei se va plăti la intrarea în Cămin; tot atunci se va achita şi taxa de instalare de 300 lei.

Intrările în Cămin se fac între 26 Oct. 1 Nov. crt.

Cei admişi în Cămin vor aduce obligatoriu două cearceafuri, o pernă mică şi o păluţă.

Din viaţa satelor noastre.

Nadăş. Din partea unui plugar primim o scrisoare în care ni se comunică, că jidanul din sat insultă şi batjocoreşte pe plugari, zicându-le:

Dacă nu mai aveţi ce mânca, vă dau eu . . . . mele să le mâncaţi!

Atragem atenţiunea autorităţilor asupra acestui agent provocator al Moscovei, care în tot chipul vrea să provoace vre-un conflict cu populaţia, ca apoi să se scrie, că la Nadăş e „revoluţie".

Oare jandarmeria nu mai are nici o conducere şi nu se mai interesează de agenţii provocatori ai Moscovei?

Dacă jidanul nu mai are nevoie de testicole, de ce nu le taie dracului!

Acest jidan este administratorul moşiei lui Totisz, iar Totisz este cumnatul lui Otto Roth, fost dictator al Banatului sub Bela Kun.

Cicir. Zilnic ne sosesc plângeri din partea fraţilor noştri plugari despre felul cum sunt excrocaţi şi înşelaţi de către bancheri şi cămătari din comuna Cicir, un frate ni se plânge de felul nemilos cu care i se vînd totul pentru o datorie contractată în următoarele înprejurări.

In anul 1925 plugarul nostru a fost victima unor excroci jidani cari i-au promis a-l expatria în Canada în schimbul sumei de Lei 40 000.

Bietul om sperând într'un viitor mai bun s'a dus la Prima Casă de Păstrare din Glogovăţ şi s'a împrumutat cu Lei 34.000 pentru cari B-ca i-a cerut 38%; fapt pedepsit de lege, căci atunci când o B-că particulară primeşte dela B-ca Naţională bani cu 8% şi 4% nu îi este permis de a încasa o dobândă mai mare de 16% până la 18% pentru împrumuturile pe cari le face particularilor. Datorită acestui procent exagerat pe care l-a încasat B-ca fratele nostru a ajuns ca în decurs de 5 ani să i se ridice dat. la 143.000 Lei, deci datoria s'a încincit.

Consecinţa acestora este că azi bietul om a ajuns la sapă de lemn, şi nu numai el ci aşa vor ajunge toţi cari fac afacere cu streini. Noi sfătuim pe fraţii noştri de a băga bine de seamă când contractează un împrumut şi dacă sunt în necazuri să vie pentru a ne cere sfatul nostru, care va fi întotdeauna bine voitor.

Anina. In ziua de 21 c. se va pune piatra fundamentală a bisericii ortodoxe române, în cadrul unei serbări aranjate de Reuniunea română de cântări, muzică şi lectură, din Anina, cu următorul program: 20 Sept. ora 19: Intrunirea corurilor locale la „Căminul Cultural". ora 19·30 Serenadă. 21 Sept. ora 9: Primirea corurilor la „Cămin" ora 9·30: Serviciul divin. Punerea pietrii fundamentale şi sfinţirea steagului Reuniunei. Apoi baterea cuielor. Ora 12·30: Masă comună în tabără. Masă comună a corurilor la Casinoul Funcţionarilor U. D. R. şi banchet. ora 15: Concert la „Căminul cultural", dat de toate corurile şi fanfarele prezente; ora 21: Concent vocal-instrumental la „Căminul Cultural"; ora 23: dans.

Pentru informaţiuni a se adresa d-lui Dr. N. Belu, Directorul Spitalului, Anina.

Beregsău. In noaptea de 7 c. seara la ora 9, moşneagul Iovan Gaita, în etate de 78 ani a fost ucis în apropierea comunei de nişte indivizi din cătunul Elisabeta. Paznicul de câmp din cătun a văzut pe moşneag umblând printre vii, presupunând că are intenţia să fure, a alarmat câtiva şvabi dintr'un birt. Inarmaţi cu furci, topoare şi sape au alergat după moşneag, pe care l-au ajuns şi pasnicul a tras un foc de armă asupra lui, perforându-i craniul, iar ceilalţi l-au ucis în modul cel mai barbar.

Având în vedere că la moşneagul român nu s'a aflat nimic, presupunem, că întreagă crimă are la bază sălbăticiunea şvabilor îmbătaţi de alcool.

Rugăm Parchetul să ancheteze cazul cu mai multă seriozitate, ca organele jandarmeriei.

CINEMA:
Cinema Cetate: 21 Sept.
Cinema Apolo: 22—53 Sept.
Cinema Doina: 24—25 Sept
Cinema Mehala: 27—28 Sept.

„Totul e în regulă"
O excelentă comedie grotescă cu scene amusante.
IN ROLURILF TITULARE:
COLLEEN MOORE. Regia Mevyn Le Roy
Monopol: Concordiafilm — Braşov.

CINEMA:
Cinema Cetate 28—29 Sept.
Cinema Apollo: 30 Sept. — 1 Oct.
Cinema Doina: 2—3 Oct.
Cinema Mehala: 4—5 Oct.

„Lupta cu Chinezi"
Aventuri, umor şi temperament se împletesc în acest film, în care RICHARD DIX, jucând rolul unui recrut marinar, dă peste cele mai încurcate situaţii dar cu vitejie şi noroc reuşeşte să înlăture toate obstacolele şi să-şi cucerească iubita, Partnera sa e frumoasa aviatoare transoceanică RUTH EDLER.
IN ROLURILE PRINCIPALE:
RICHARD DIX — RUTH EDLER
Monopol: Astra cin. Sibiu.

Tiparul Tipografiei Diecezane, Arad.